

Írta: Móriczné Bátki Anna

Református böjt

Lekció: Ézs 58,1-8; 13-14, Textus: Ézs 58,6-7

Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől!

Kedves Testvéreim! Azt szoktuk mondani, hogy mi, reformátusok nem böjtölünk. Gyerekkoromban nem tartottuk a böjtöt, mert a történelmi kolbászévés felszabadított bennünket a böjtölés külső parancsa alól. Mégis azt kell mondanom, a böjt fontos, de nem a külsőlegies formája, „*amikor az ember lehajtja fejét, mint a káka, zsákruhát ölt és hamut szór maga alá*”. Azért kell a böjtről beszélnünk, azért kell foglalkoznunk vele, mert a mi Urunk Jézus Krisztus is böjtölt. Miután megkeresztelkedett, kiment a pusztába és negyven napon keresztül nem evett semmit. Arról is beszél, hogy vannak dolgok, amiket csak imád-

sággal és böjtöléssel lehet elérni, és hogy a böjtölésünk ne legyen képmutató. Azt nem mondja sehol, hogy ne böjtöljünk.

De mi is a böjt értelme? A vallásos emberek majdnem minden időben és helyen böjtöltek, böjtölnek. A böjt lényege az imádság megerősítése, elfordítjuk a tekintetünket valamiről, hogy Istenhez forduljunk. A böjt nem keverendő össze a méregtelenítéssel, a diétával vagy a fogyókúrával, mert ezek csak testi dolgok, és az ember figyelmét a testre, sőt csak a testre irányítják, a böjt lényege pedig éppen az, hogy a figyelmünket Istenre irányítsa.

Böjtölni sokféleképpen lehet. Van, aki húst nem eszik, van, aki csak napi egyszer eszik, akkor is keveset a böjti időszakban, van, aki nem iszik alkoholt vagy kávé, nem eszik édességet. Van, aki TV-böjtöt tart, vagy sokkal kevesebbet számítógépezik, mint egyébként. Ebben szabadságunk van. Álságos dolog viszont az, ha valaki, nem eszik ugyan húst, de helyette olyan gyümölcsöt eszik, ami valóságos luxuscikk. Valami ehhez hasonló történt a reformáció idején, amikor a katolikus főpapok húst nem, de helyette különleges és drága tengeri herkentyűket ettek. A böjt lényege a lemondás, hogy valami olyasmiről mondok le legalább egy időre, ami eltereli a figyelmemet, elveszi az időmet az Isten dolgaival való foglalkozástól. A böjti időszak arról kellene szóljon, hogy többet olvasom a Bibliát, mint egyébként, többet imádkozom, többet gondolkozom az Isten dolgain, az Úr Jézus életén, halálán, feltámadásán. Ehhez ma már nagyon jó áhítatos könyveket is lehet találni, amik segítik az elmélyülést.

A böjt csodája pedig az, hogy miközben közelebb kerülök Istenhez, közelebb kerülök a másik emberhez is: Isten megmutatja, hogy hova raktam fel én jogtalanul bilincset a másik életében,

hol van szükség a kenyerekre, az áldozatkészségekre. Mert az elsődleges feladatunk nem az, hogy a világ túl felén lévő igazságtalanságok miatt háborodjunk fel, hanem az, hogy vegyük észre a saját bűneinket és a mellettünk lévő nélkülözőket, azokat, akiken mi segíthetünk; hogy ne úgy akarjunk böjtölni, hogy közben veszekszünk, idegeskedünk vagy éppen a kedvteléseinket üzzük, miközben a körülöttünk élőket hajszoljuk. Az ilyen böjtnek semmi értelme nincs. Akkor Isten szerinti a böjtölésünk, ha lecsendesítjük a lelkünket, ha alázattal fogadjuk a nehézségeket és próbákat is Isten kezéből. A saját tapasztalatom az, hogy a böjtölés segíti és elmélyíti a nagypéntekre és húsvétra készülést, amikor meg olyan év volt, hogy nem tudtam végigcsinálni, megköszöntem Istennek, hogy református vagyok, és nem követek el bűnt azzal, ha megtöröm a böjtöt, és hálaadással éltem tovább a tőle kapott javakkal. Adja Isten, hogy ez a böjti időszak lehetőség legyen számunkra, hogy közelebb kerüljünk hozzá – akár böjtölünk különleg, akár nem –, hogy legyenek elmélyültebbek az imádságaink, és értsük meg jobban a mi Urunk Jézus Krisztus életének, halálának és feltámadásának titkát. Ámen.

Imádság:

Drága mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Köszönjük, hogy alkalmakat készítesz számunkra, hogy jobban megismerjünk Téged és a mi Urunk Jézus Krisztust. Áldunk és magasztalunk azért, mert rámutatsz a bűneinkre, megbocsátod azokat, és Szentlelked által segítesz bennünket abban, hogy el tudjuk hagyni azokat. Köszönjük, hogy a böjti időszak is egy ilyen lehetőség. Kérünk, mutasd meg, hogy hol vannak azok, akiknek szükségük van tőlünk egy pohár vízre, egy falat kenyérre, egy jó szóra, egy ölelésre, és áraszd ki ránk a te áldott Lelkedet, hogy ne zárkózzunk el testvéreink elől. Ámen.

Írta: Füstös Gábor

Öröm- és segélykiáltás

Lekció: Mk 11,1-11, Textus: Mk 11,9

„Az előtte haladók és az őt követők pedig ezt kiáltották: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!”

Mi más vezethetne bennünket igei gondolkodásunkban, mint a jól ismert virágvasárnapi történet? Jézus bevonul Jeruzsálembe, ezzel kezdetét veszi a húsvét előtti időszak, a nagyhét. Jézus bevonulása Jeruzsálembe érdekes történet, tele van kontraszttal. Mint király érkezik, de cseppet sem hasonlít ez a menet egy diadalmenethez. Pedig az. Bár király, nem pompában érkezik. Hintaja nincs, számárháton ül. Koronája sincs, de majd megkapja a töviskoszorút. Nincs díszes öltözete sem, de majd kerül rá bíborpalást (amikor a katonák ráterítik). Talán csak a szolgák hada mutathatná a dicsőséges bevonulás képét,

hiszen Jézus nemcsak a tanítványaival, hanem egész sokasággal érkezik, akik mégiscsak mutatják az esemény különlegességét azért, hogy zöld ágakat vágnak le, és terítenek a Jézust hordozó számár elé. Ráadásul mindez nem némaságban történik, hanem kiáltásoktól hangos a környék.

Gondolkozzunk el a tömeg kiáltásán!

Gondolhatnánk örömkkiáltásnak is. Így maradt meg számunkra a hozsannázás kifejezése: egyfajta ujjongást jelent.

Minek is örülnék a Jézus körül lévőek? Annak, hogy Jézusban elközelített hozzájuk Isten országa. A tanítványok biztosan, de a soka-

ságban érkezők is bizonyára megtapasztalták Jézus hatalmát, erejét, melyet megmutatott csodái által, hallották a mennyek országáról szóló tanítást, melyben erő volt, megismerték már a szeretetet, mely még a bűnösökhöz (vámsebdőkhöz, paráznákhoz) is odavitte Jézust. Neki szól az ujjongás, mert Ő „jön az Úr nevében”, Ő hozza el „atyánknak, Dávidnak eljövendő országát”. Jogos tehát az ujjongásuk és örömkialtásuk.

De ha belegondolunk a „hozsánna” szó eredeti jelentésébe, egy kicsit másként kell látnunk mindent. Ez a héber szó egyáltalán nem örömkialtás, sőt éppen ellenkezőleg: kétségbeesett segélykiáltás. Magyarul ezt jelenti: „Ments meg minket!”

Ahhoz, hogy segélykiáltást hallasson valaki, két feltételnek kell teljesülnie:

a) Be kell látnom, hogy bajban vagyok. Nem is akármilyenben. Olyanban, amit magam saját erőből megoldani nem tudok. (Mert ha tudnám, akkor nem kiáltanék, hanem tenném azt, amit kell.) De elveszve érzem magamat, ügyemet. Tehetetlennek karjaimat, lábaimat. Nincs menekvés. Nincs kiút. Nincs megoldás.

b) Meg kell jelennie a reménynek, hogy valaki tud segíteni rajtam. Vagy meglátok valakit, aki ki tud menteni bajomból, vagy ha

nem látok is senkit, de arra gondolok, hogy talán meghallja valaki a kiáltásomat, és közel fog lépni hozzám, meg fog menteni.

Jézus körül levők kiáltása ezt is jelentheti. Elég nagy bajban voltak. Elnyomott nép tagjaiként, szétszakadt társadalomban, sokszor létbizonytalanságban élve, vágyva a régi idők letűnt dicsőségére gondolhatták helyzetüket elveszettnek, reménytelennek. De Jézus közelében mégis felcsillan a remény: „Ments meg minket!” Mert Ő meg tud menteni – látták a csodákat, hallották a tanításokat, érezték a szeretetet.

Kiáltsunk mi is, és gondolkozzunk el a saját kiáltásunkon!

Örömkialtás? Legyen!

Mert van örömünk nekünk is. Egy hét múlva a Megfeszített feltámad. Az Élet Ura legyőzi a halált. Bűneinkért eleget tett a mi Megváltó Urunk, és mindazok, akik elfogadják kereszthalálát, azoknak örök életük van. Csodálatos érzések, fantasztikus lehetőségek. Áldott a mi Urunk, akiben eljött hozzánk a Mennyeknek Ország!

Segélykiáltás? Lehet.

Ha szétnézünk környezetünkben, világunkban, megláthatjuk a reménytelenséget. Az emberiség vesztébe rohan. A pénz szeretete megfertőzi és uralja az életet. A tisztesség, a becsület, a hűség, a

tisztaság már csak emlékek. Jólétünkben egyre rosszabbul élünk. Felgyorsult világunkban már nem marad idő az igazán fontosakra. A templomok kiürülnek, a plázák túlszűfoltak. Adakozásra nem nyílik kéz, inkább ütésre, vagy legálábbis fenyegetésre. Sokáig sorolhatnánk panaszainkat, kesergéseinket.

De van remény: Jézus az ÚR! Mellette ne panaszzó hangozzon,

hanem a kiáltásunk legyen reményteljes: „Ments meg minket!” Istenünk szeretete a megoldás ma is minden problémánkra. Ő már legyőzte a Gónoszt, már megmentette a világot. Ereje és hatalma ma is a legnagyobb. Ő tud s akar segíteni mindazokon, akik Rá bízzák életüket, akik kiáltanak Hozzá.

Hangozzék hát kiáltásunk: Hozsánna!

Imádság:

Úr Jézus! Ments meg minket! Kilátástalan helyzetünkben Benned reménykedő szívvel hozzád kiáltunk. Tiéd az Erő, a Hatalom. Segíts rajtunk! Add bűnbocsánatodat, békédet. Vezess minket a Te utadon mennyei Hazánk felé, hogy Téged dicsérjünk majd az Örökkévalóságban is, de már e jelenvaló világban is. Ámen.

Írta: Szakács Gergely

Kiért halnál meg?

Textus: Jn 15,13–17

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendeltelek, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.”

Pár hónappal ezelőtt a konfirmamus fiatalokkal megnéztünk egy pár perces videót, ami egy izgalmas történetet mesélt el. Ez a történet két barátról szól. Amikor

iskolás kisfiúk voltak, egy utcában laktak, ezért sokat tudtak együtt játszani. Az általános iskola után egy középiskolába mentek. A középiskolai évek alatt még szoro-

sabbra fonódott a barátságuk. A szüleik szinte testvérként kezelték őket. Az érettségi után az egyikőjük jogi egyetemre ment, jó eredménnyel végezte el, és végül bíró lett belőle. A másik elkezdett kimaradozni otthonról, rossz társaságba keveredett, és végül bűnöző lett belőle. Végül a rendőrök elfogták és bíróság elé állították. A tárgyalás napján a bűnöző felvette az egyetlen öltönyét, amit még az érettségire kapott, mert nem volt más alkalmi ruhája. Amikor az őr bekísérte a tárgyalóterembe, és bejött a bíró, megdöbbenve nézett a bíróra, mert egykori legjobb barátját látta maga előtt bírói talárban.

A bíró is megrökönyödött, hogy a vádlottak padján régi kedves barátját látja viszont. Bár egy kicsit idősebben nézett ki, de az érettségi öltönyben szinte ugyanaz a fiú volt, akihez olyan sok kedves emlék fűzte. Először egyikük sem tudott megszólalni. Aztán elkezdődött a tárgyalás. A bíró, látva a bizonyítékokat, hiába akarta megmenteni a barátját, mégis kénytelen volt megbüntetni. Tízmillió forint megfizetésére ítélte. Tudta, hogy a barátja, akiből bűnöző lett az évek során, soha nem tudja kifizetni ezt a nagy összeget.

Ez a történet kísértetiesen hasonlít Isten és ember törté-

netére. Isten a vele való szeretetkapcsolatra alkotott meg minket. Úgy is mondhatom, hogy a vele való barátságra teremtett meg minket. És az ő terve jó volt. Ahogy a Biblia első lapjain olvashatjuk a tereméstörténetben, Isten mindenre, amit megalkotott, azt mondta, hogy jó. Isten minket is, téged is, engem is, jónak tervezett el. Valami mégis megrontotta ezt a barátságot. Eltávolodtunk Istentől. Elfordultunk tőle. Nemet mondtunk a vele való kapcsolatra. És ennek a következményét naponta tapasztaljuk az életünkben. Ahogy Pál apostol nagyon találóan megfogalmazta a rómabeliekhez írt levelében: *„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn.”* Érzem, tapasztalom, hogy sokszor nem azt teszem, amiről tudom, hogy helyes lenne, hanem annak az ellenkezőjét. Vagy épp tudom, hogy mit kellene megtennem, de nem teszem meg. Megromlottak az emberi kapcsolataim, nem értem a másikat, a másik nem ért engem, újra és újra megbántjuk egymást. És látjuk, ha körülnézünk magunk körül, hogy az emberiség pusztítja önmagát, és pusztítja ezt a bolygót. Érezzük, hogy valami nagyon nincs rend-

jén. Ez a következménye annak, hogy elfordultunk Istentől.

Isten, látva, mit tettünk, mély-ségesen elszomorodott. Ő nem ezt akarta, nem erre vágyott. Elszomorítottuk őt. És Isten, a bírói székből ülve, bár szeret minket barátjának tart, igazsága mégis vádol minket. Ítéletet kell szolgáltatasson. A büntetés pedig az örök kárhozat. A végleges és teljes Istentől eltaszított állapot. Az Ő igazsága megköveteli, hogy méltó büntetést kapjunk.

A két barát története nem ért véget azzal, hogy a bíró tízmillió forintos büntetést szabott ki a bűnözőnek, aki soha nem fogja tudni azt kifizetni. A tárgyalás végén, amikor a bírói kalapácsot letette, felállt, levette a bírói talárt, és mielőtt az ör kivezette volna a bűnözőt a teremből, odalépett hozzá. Elővett egy papírt, amire ráírta, hogy tízmillió forintot ad a barátjának, és odaadta a barátjának.

Isten igazsága megkívánja a jogos büntetést. Végleg el kell pusztulnunk. Nem tudjuk megmenteni magunkat, nem tudjuk megváltoztatni magunkat, nem tudjuk megváltani magunkat a büntetéstől. Nem tudunk semmit sem felhozni a mentségünkre. Ez az emberi élet legnagyobb tragédiája. De Isten a tárgyalás végén feláll a bírói székből, leveszi

a bírói talárt, odalép hozzánk, és átnyújt egy papírt, amire az van írva, hogy Isten magára vállalja a büntetés megfizetését.

Jézus Krisztus kereszthalála ennek a büntetésnek a megfizetése. Ahogy a történetben a bíró levette a bírói talárt, és a barátjához lépett, Jézus Krisztusban Isten így vált emberré. Ahogy Pál apostol írja a filippibeliekhez írt levelében: *„megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonlóvá, emberként élt, megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig”.*

Jézus korában, amikor valaki kifizette az adósságát, az adóslevelet kilukasztották, ezzel érvénytelenítették. Emlékszem, amikor lejárt az útlevelem és újat csináltattam, a régit átlukasztották az okmányirodában, ezzel érvénytelenítették. A keresztfán nemcsak Jézus Krisztus kezét és lábát szegezték át, hanem a mi adóslevelünket is. Jézus ezzel fizette meg a tartozásunkat.

Jézus Krisztusban Isten levette a bírói talárt, barátként odalépett melléd, és átnyújtotta neked az átlukasztott adóslevelet. Isten igazsága megkívánta a büntetést, de Isten szeretete nem engedte, hogy mi szenvedjük el a büntetést. Jézusban maga Isten vállalta magára mindazt, amit nekünk kellett

volna elszenvednünk. Ahogy maga Jézus fogalmazott: *„Nincs senki-ben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálónak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.”*

A két barátról szóló történet véget ért a kitöltött csekk átadásával. Nem tudjuk, mi történt velük. Nyitva marad a történet. Ha továbbgondoljuk a történetet, elképzelhetjük, hogy ez a sorsfordító bírósági tárgyalás újra közel hozta a két barátot egymáshoz. A bűnöző jó útra tért, a barátja segített munkát találni, új életet kezdeni. Mert egy igazi barát ezt teszi.

Jézus Krisztus a lehető legközelebbi barátságba került veled a Megváltáson keresztül. És mint legjobb barát, új élettel ajándékoz meg. Új kezdettel. Ugyanazt kéri tőled, amit az utolsó vacsorán kért az első tanítványoktól: ismerd meg őt minél jobban, ismerd meg a tanításait, parancsait, életmódját, és engedelmeskedj neki. Élj aszerint! Úgy élj új életet, hogy Jézust követed ebben az új életben! Jézussal való barátságod legyen a legfontosabb a számodra!

Ez azt jelenti a gyakorlatban, hogy nemcsak az igazság székében tudsz ülni, hanem a szeretet székében is. Isten megmutatta Jézus Krisztusban, hogy nemcsak igazságos tud lenni, hanem szeretni is tud téged. Sokszor csak az igazság székében tudsz ülni: ragaszkodsz a magad igazságához, és lenyomod, legyőzöd a másikat. Neked van igazad! – hangoztatod, és közben szeretetlenül viselkedsz. Nem veszed észre, hogy a magad igazához ragaszodva a lehető legtávolabb taszítod a másikat magadtól. És ez sokszor apróságokban mutatkozik meg. Amikor számon kéred a férjedet, hogy nem vitte le a szemetet, amikor letolod a gyerekedet, mert nem pakolt el maga után, amikor nem találod a zoknid párját, és a feleségeden kéred számon. Igazad van. De mire mész az igazaddal? Csak rombolod vele a kapcsolataidat. Jézus nem erre kér, amikor azt mondja, tedd meg, amit ő parancsol neked.

Jézus arra kér, hogy az igazság széke mellett tudj beleülni a szeretet székébe. Tudd levenni a bírói talárt, és ne ítélkezz a másik felett. Tudj szeretni is, ahogy Ő szeret téged. Az igazság székében ülve kimondod, ami fáj, a szeretet székében ülve pedig megbocsátasz azért, ami fáj. Az igazság székében azt látod, hogy mit tett a

másik ellened, a szeretet székében ülve megérted az ő helyzetét, miért nem vitte le a szemetet, miért hagyta szét a játékait, miért nincs meg a zoknid párja. Miért bánik veled lekezelően a főnököd, miért morcos a pénztáros a boltban, miért nem köszön vissza egy ismerős az utcán.

Kedves Testvérem! Jézus azt mondja, úgy szeressük egymást, úgy szeresd a másikat, ahogy Ő szeret

téged. Jézus annyira szeret téged, hogy meghalt érted. És Ő arra kér téged, hogy ez legyen példa a számodra. Tudd a másikért hátrébb tenni a saját igazságodat, az igazságérzetedet, tudj megbocsátani, tudj együtt érezni, tudj igazán szeretni. Ne bíró és igazságosztó legyél, hanem ülj bele a szeretet székébe és légy irgalmas másokkal, ahogy Isten veled is irgalmas!

Ámen.

Imádság:

Mennyei Édesatyánk! Köszönjük, hogy nemcsak az igazságod létezik a számunkra. Nemcsak a jogos büntetés létezik a számunkra, hanem szerető Istenként vagy jelen az életünkben. Nagypénteken megmutattad, hogy annyira szeretsz minket, hogy Jézus Krisztusban önmagadat áldoztad értünk. Megfizetted helyettünk a büntetést.

Urunk! Ez nagy örömhír a számunkra. Ez jelenti az új életet, a megmenekülést a kárhozattól. Szent Fiad azt kérte, hogy tartsuk meg a parancsolatait ebben az új életben. Mégis sokszor képtelenek vagyunk a szeretet székében ülni, megbocsátani, elfogadni, melléállni. Sokszor csak a magunk igazát látjuk, azt hangoztatjuk, sokszor csak ítékezünk. Nem úgy élünk, mint akiket átformált Jézus Krisztus kereszthalála. Kérünk, Szentlelked által tégy csodát a mi életünkben, haljunk meg a bűnnek, a hamis igazságérzetünknek. Taníts meg minket igazán szeretni, igazán áldozatot hozni a másik emberért. Ámen.

Írta: Szabó Beatrix Márta

Megfeszített álmok

Lekció: Mt 28,1-10

Textus: Mt 28,8-9

„Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözlöve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte.”

Feltámadt az Úr!

Ez a régi örömhír szól ma is hozzánk, akik annyira szomjazzuk a jó híreket: Feltámadt az Úr! Legyőzte a halált, és megszabadított a betegség, a bűn és a halál rabságából.

Ennek az örömhírnek az első tanúja pár asszony volt, a magdalai Mária és még egy Mária, Jakab és József anyja. Asszonyok, akiknek bánata örömmre fordult.

Mi történt velük, mielőtt ebben a nagy isteni kijelentésben részesültek? Mielőtt azon a vasárnap hajnalon útnak indultak?

Életük egyik legfájdalmasabb élményét élték át. Volt egy álmuk. Várták a többi tanítvánnyal együtt, hogy az a Jézus, akit megismertek, aki meggyógyította őket, akinek követőjévé váltak, népük megígért Messiása, megszabadítja őket földi rabságukból, a Római Birodalom elnyomása alól. Egy héttel korábban még örömujjongással üdvözölték jeruzsálemi bevonulását.

Pár napra rá azonban, hirtelen összetört minden álmuk. Meghalt, akiben bíztak, akibe minden reményüket vetették, egyetlen kapaszkodójuk! Keresztre feszítették, aminek ők szemtanúi voltak. **A kereszten pedig Jézussal együtt megfeszítették a saját álmaik is!**

Mást vártak. Egyedül maradtak. Odalett a vezetőjük, tanítójuk, mesterük. Ott maradtak a kínzó

kérdéseikkel: Hogyan történhetett meg mindez? Mi lesz most velünk?

De Nagypéntek nélkül nincs Húsvét, meghalás nélkül nincs feltámadás!

Hányszor átélünk mi is az életünkben hasonló „nagypénteket”. Elképzelünk valamit, hogy úgy lesz, Istennek úgy kell munkálkodnia, és aztán összeomlik minden. **„Megfeszítettnek”** az álmaink, és mi teljesen értetlenül állunk az események előtt. Hiába imádkoztunk, pedig őszintén hitük, hogy így jön el a szabadulás.

Nagypéntek után pedig jött nagyszombat, a sírás és gyász ideje a csalódások közepette. Visszatekintve látjuk, mennyire nem értették még Jézus küldetését, mennyire nem ismerték még Őt az asszonyok és a tanítványok! Egy politikai messiást, egy felszabadítót vártak, pedig Isten sokkal többet, az üdvösséget készítette elő nekik.

Mit tettek ezek az asszonyok ebben a helyzetben? Mi volt, ami ezen a válságon átsegítette őket?

Először is tették a dolgukat, amit tenniük kellett. Meg kellett várniuk, amíg elmúlt a szombat, a zsidó ünnepnap. Ez alatt nem végezhetek semmilyen munkát. Azonban amint véget ért a szombat napi pihenő, illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék Jézus holttestét (Mk

16,1). Ez a temetési szertartás része volt, az ő teljes szeretetük, odaadásuk kifejezése. Semmi időt nem vesztegettek tehát. A hét első napján, vasárnap kora hajnalban elmentek a sírhoz. Megtették az egyedüli dolgot, amit megtehettek ebben a helyzetben, a következő lépést.

Bár úgy érezhették, nincs tovább, **mégis ott maradtak Jézus közelében, a szeretett személy közelében!** Még ha nem is értették, még ha ezzel el is kellett temetniük nemcsak őt, hanem a vágyaikat, álmaikat is. Nem értették, hogy lehet, hogy az, akiben bíztak, mégsem az a személy volt, akinek gondolták. Megölték a kereszten, pedig annyi erő áradt belőle. Ők mégis ragaszkodtak Hozzá, még ebben a helyzetben is, minden látható tény ellenére.

Az asszonyok magatartása tükör a számunkra: Tudunk-e mi is ilyen hittel ragaszkodni Istenhez, amikor jönnek a megpróbáltatások?

Ennek a ragaszkodásuknak pedig az lett a következménye, hogy ők lehettek az első szemtanúi Jézus Krisztus feltámadásának! Nemcsak az angyaltól hallották a feltámadás örömhírét, hanem személyesen is megjelent nekik az Úr!

Amikor még nem értettek semmit, félig a „sötétben tapogatózva” elindultak, hogy Jézus közelében

legyenek, és így kaptak választ **legkínzóbb kérdéseikre is!** Olyan választ, amely minden képzületüket felülmúlta.

Ha Jézus közelében maradunk mi is, még amikor fáj is, legfőképpen pedig, amikor látszólag Benne csalódunk, Ő találkozni fog velünk ott, ahol vagyunk.

Az asszonyoknak ezt a tapasztalatát jól szemlélteti egy idézet, amit egy Jim Elliot nevű miszisionárius mondott feleségének, amikor sok akadály gördült szolgálatuk elé: *„Nem csodálatos így élni, minden nehézség ellenére? Álmodozni, kérni és odaadóan imádkozni, utána mindent letenni Istenünk kezébe, és várni, majd látni, hogy az Úr nyugodtan félretesz minden álmot, és helyettesíti azzal, amiről nem is álmodtunk volna: megvalósított akarataival.”*

Hol vagyunk mi most az életünkben? Ha a nagypéntek, nagyszombat döbbenetében, fájdalomban, gyászában, ne féljünk, **térjünk vissza mi is az „üres sírhoz”!** Térjünk vissza Jézushoz, kulcsoljuk imára kezeinket újra az Ő arcát keresve, és imádságos szívvel olvassuk a Bibliát! Menjünk testvéri közösségbe, ahol egymásban és egymás által is a mi Urunkkal találkozhatunk!

Húsvét üzenete szétfeszíti gondolataink, elképzeléseink keretét,

bármilyen sokszor hallottuk is összefüggéseket. Ezért nem kell már ezt az üzenetet. Hála legyen az foggal-körömmel ragaszkodnunk Úrnak, hogy a mi gondolataink elképzeléseinkhez sem. A mi nem az Ő gondolatai, és a mi álmaink összetörhetnek, de Isten utaink nem az Ő utai, mert az ő „álmai” sohasem. Ő beteljesíti gondolatai és utai sokkal jobbak a szándékát, nem állhat ellene mieinknél (Ézs 55,8-9). Isten semmi. nézőpontja végtelenül nagyobb, Úgy legyen! Ámen. mint a miénk, Ő látja a teljes

Imádság:

Élő Istenünk!

Köszönjük Neked ezt a hatalmas örömhírt, amit az első húsvéton az asszonyoknak üzentél, aminek tanúi lehettek, és szavuk nyomán, nemzedékeken keresztül terjedt ez a hír, és mi is hallhattuk, befogadhattuk! Köszönjük az örömhír hozóit, akik egykoron hirdették nekünk is szent üzenetedet!

Köszönjük, hogy szólsz ma is hozzánk, és a te szavad mindig aktuális. Tudod jól, mire van szükségünk, és megemlékezel minden nyomorúságunkról.

Add, hogy a húsvét öröme elkísérjen bennünket a mindennapokba is. Hadd formálja át Igéd a gondolatainkat, cselekedeteinket, szokásainkat, kapcsolatainkat.

Kérünk, Lelked által újíts meg bennünket, és adj nekünk reménységet és hűséges kitartást, amikor látszólag nincsenek válaszok. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket! Ámen!

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com